

[Alfred Jensen.]

og så vidt jeg forstod ham til sidst, vil han skelne mellem grundejere og udlejere. Ja, så tager jeg fejl; der bliver rystet på hovedet. Jeg har nævnt eksempler på, hvor grelt det står til med udplyndring af lejerne, og ikke desto mindre skal man høre den tale her fra talerstolen om, hvordan privatejendomsretten animerer folk til arbejde, til skabende indsats. Det, der her er tale om, er i hvert fald, at den private ejendomsret animerer folk til at udbytte og plyndre deres medmennesker; for de gevinster, der her er tale om, er ikke alene konjunkturgevinster, det er jo også således, at de gamle ejendomme er afdraget ved lejernes bidrag. Så kan man stille sig moralsk an og sige, at de penge tilhører dem, der tilfældigvis sidder med skøderne, men enhver vil vist erkende, at den betragtning holder ikke i vor tid, og at man må hævde, at almenvellets interesser går forud for spekulantens. Da jeg hørte udtalelsen her om ejendomsretten, måtte jeg sande rigtigheden i Karl Marxs ord, som han formulerede allerede for mere end 100 år siden: de, der tilegner sig noget, arbejder ikke. Det er, fordi det er meget vanskeligt under denne udbygning. (*Afbrydelse af socialministeren*). Det står i det kommunistiske manifest; jeg kan ikke opgive sidetallet, men det kan vi ordne bagefter. Men han sagde, at de, der tilegner sig noget, arbejder ikke, og det passer ganske glimrende med, at udlejerne har tilegnet sig og ønsker fortsat at tilegne sig de goder, som de ved de kun kan opnå på bekostning af den arbejdende, slidende, skabende befolkning.

Jeg må fastholde, at vi ikke kan gå ind for afvikling, hverken af de former for beskyttelse, der er i huslejelovgivningen, eller af de goder, der findes i boligstøtte-lovgivningen. Ydermere må vi sige, at det må komme dertil, og det ret omgående, at boligen ikke er et spekulationsobjekt, og det må gælde ikke alene de gamle boliger, men også de nye. Derfor har vi den opfattelse, at det offentlige må overtage den gamle boligmasse, og at det nye byggeri må foregå på en sådan måde, at spekulanter ikke får fat i det, men at det offentlige bevarer taget i ejendomsretten hertil. Og endelig vil jeg sige, at vi ret

naturligt vender os imod huslejeforhøjelsen og den boligskat, der her er tale om.

Boligministeren (*Bundvad*): Jeg tror, at debatten er kommet dertil, at det vel nok vil være rigtigt at gøre bemærkningerne korte, men jeg må alligevel sige til det ærede medlem hr. Alfred Jensen, at hans slutbemærkning måtte overraske mig ikke så lidt. Det ærede medlem forlangte, at man skulle socialisere byggeriet, samtidig med at han sagde: vi må vende os imod en boligskat. Det ærede medlem må vistnok hjem og gøre op med sin marxistiske samvittighed, om de to ting rigtig passer sammen. Det ærede medlem sagde også, at hans parti var imod grundskylden, fordi den bl. a. havde den virkning, at folk i nybyggeriet også fik en forhøjelse. Det er rigtigt; de får en forhøjelse, men det ærede medlem glemte jo at sige, at de samme mennesker får samtidig andel i nedsættelsen af skatterne, og såfremt det drejer sig om mindrebemidlede, vil de få en nedsættelse, der er større end den forhøjelse, der kan være tale om i deres husleje.

Må jeg derefter sige til det ærede medlem hr. Paabøl, at jeg forstår ikke rigtig det ærede medlems nu gentagne krav om en hurtig afvikling af statsstøtten til boligbyggeriet; jeg ved ikke engang, hvad det ærede medlem tænker på, når han beder om en hurtig afvikling. Lovforslaget bygger principielt på privat finansiering, og kan privat finansiering skaffe os byggeri nok, bliver der ikke statslån ud over ganske bestemt afgrænsede områder. Så jeg kan kun sige til det ærede medlem, at hvis vi kan skaffe os byggeri i tilstrækkeligt omfang ved privat finansiering, afvikler statsstøtten sig selv.

Det ærede medlem kom med en bemærkning om, at det sociale byggeri havde fået elephantiasis i forhold til det private. Nu har jeg hørt på bemærkninger i den retning et par dage; må jeg ikke gøre det ærede medlem hr. Paabøl opmærksom på, at da 1946-loven blev lavet og startede den frodige og heldige og rivende udvikling, som vi har haft på det sociale byggeris område, havde vi en indenrigsminister fra venstre, og det var ham, der fik det på-